Any I. Núm.2 Agost 2021

TRANS*BAIXPOWER

LA REVISTA

BEA ESPEJO

Prostitució, Promiscuitat i Caça de Bruixes

LLUÍS MIJOLER

No a l'ampliació de l'aeroport

RAFAEL BELLIDO

La mobilitat entre les ribes del Llobregat

ROSA M. MARISTANY

Ampliació de la tercera pista de l'Aeroport del Prat

IRIS LÁZARO CANET

Plantem-nos contra la societat de la normativitat

NATALIA PARÉS

Transsexuals i Dones

TRANS*BAIXPOWER

LA REVISTA

Rafael Bellido Cárdenas
La mobilitat entre les ribes del Llobregat

Rosa Maria Maristany Daunert
Ampliació de la tercera pista de l'Aeroport del Prat

Natàlia Parés Vives
Transsexuals i Dones

Bea Espejo
Prostitució, Promiscuitat i Caça de Bruixes

Iris Lázaro Canet
Plantem-nos contra la societat de la normativitat

Lluís Mijoler Martínez
No a l'ampliació de l'aeroport, sí a un Baix Llobregat equilibrat, sí a una Barcelona innovadora

Iván Herrador
Estigma i l'origen de les desigualtats socials

Rosa Maria Maristany Daunert
Nova i reeixida tècnica de *vaginoplàstia

Pol Mena Gironés
Anem cap algún lloc, o simplement anem ?

Ruslana Novruzova
La (r)evolución desde el arte

Tere Rodriguez
El refugi d'animals exòtics sense polítiques públiques, agonitza.

José Soriano
Una dona fantàstica

Yu Gracchus
«Adachi to Shimamura»

EDITAT PER:

Trans*baix Power & Roses de Sant Feliu

Directora : Rosa Mª Maristany Daunert
Redacció : Natàlia Parés Vives
Maquetació : Susana Canet Ignés

Llicència : Creative Commons
(Utilització lliure, citant origen i autoria)

EDITORIAL

Una amiga em diu que les paraules se les enduu el vent, i té raó: després de moltes ponències, actes, ja siguin en directe o en streaming, després de la foto, només en queda la foto.

Això sí, publicada a les xarxes tot son likes, cors, i algun comentari amable de qui et segueix i t'aprecia. Però tot això és efímer.

Precisament, fer una revista d'opinió, feta amb molta il·lusió i esforços implicant a molta gent, gent diversa i/o no tan diversa, és un projecte ambiciós, sens dubte.

Encara que passat un temps quedi en un racó de la biblioteca omplint-se de pols, arribarà un dia en què algú estarà interessat en aquesta temàtica i ens llegirà donant-nos vida novament.

I és això, formar part de la historia del nostre col·lectiu més enllà d'uns aplaudiments o likes.
El nostre llegat a la Comarca del Baix, això sí, amb tota humilitat.

Rosa Mª Maristany Daunert
Directora

RAFAEL BELLIDO CÁRDENAS

La mobilitat entre les ribes del Llobregat

La comarca del Baix Llobregat és popularment coneguda com a un territori de pas entre la primera corona metropolitana i la resta del país. On aquesta peculiaritat s'accentua és a la Vall Baixa, atès que les estribacions de les serres de l'Ordal i Collserola són properes al curs fluvial i un seguit d'infraestructures longitudinals comparteixen una franja estreta de planúria al·luvial.

Resulta suggerent rememorar que durant els segles IX i XII, la frontera entre Al-Andalus i els comtats cristians era el Llobregat. En són testimoni el reguitzell de restes de torres de vigilància, petites fortificacions i castells actualment repartits entre les vessants muntanyoses. D'aquí rau una primera reflexió. Els rius són connectors biològics entre el continent i la mar, i si les condicions morfològiques i de cabal ho permeten, són també vies de navegació, funció que dissortadament el Llobregat no desenvolupa. Però alhora, són agents naturals que solquen una línia divisòria, el que ha comportat que les comunicacions no hagin estat fàcils entre les poblacions situades a cadascuna de les bandes.

El Baix Llobregat ha comptat amb diversos ponts històrics per salvar el riu. Els més cèlebres són el Pont del Diable, situat a Martorell, i el desaparegut pont de les Quinze Arcades, entre Molins de Rei i Sant Vicenç dels Horts. Actualment els ponts més importants són els de les autovies C-31 i C-32, el de la C-245, l'enllaç B-23 amb A-2, el de la N-340 i el de l'AP-7. Curiosament hi ha un pont construït des de fa 5 anys, que ha d'unir l'AP-7 amb l'A-2, entre el Papiol i Sant Andreu de la Barca, amb unes connexions viàries adjacents que resten per ser finalitzades tot oferint una imatge paradoxal d'una gran obra civil que está envellint sense entrar en servei. Escena similar que succeeix en la interconnexió entre la C-32 i l'A2 a l'alçada de Sant Boi de Llobregat, on la vegetació creix sobre la petjada d'una actuació inacabada.

El feix de carreteres que us he descrit esta concebut per la circulació del trànsit de vehicles a motor però amb notables dèficits de seguretat per als medis lleugers o els vianants. Aquest fet ha suposat que durant molts anys anar a peu entre poblacions separades pel riu és veiés dramàticament dificultat. Val a dir que gran part de les nostres infraestructures viàries van ser executades abans que fos imperativa l'avaluació d'impacte ambiental i, per tant, que obligatòriament s'implantessin mesures d'enginyeria de permeabilitat que mitiguessin la fragmentació del territori.

D'un temps ençà, aquest dèficit s'ha començat a revertir de la mà de la recuperació de la qualitat de l'aigua, dels ambients naturals de ribera, l'impuls del parc agrari i la recuperació i consolidació d'una xarxa de camins fluvials paral·lels.

En aquest aspecte a destacar; els guals inundables que uneixen Sant Joan Despí i Sant Boi de Llobregat i Molins de Rei - Sant Feliu de Llobregat amb Sant Vicenç dels Horts. Aquestes infraestructures han aconseguit un ús ciutadà intens, que ara pot atansar-se a localitats veïnes sense haver de caminar forçosament pel perillós i estret voral sense protecció dels ponts del trànsit viari. Un gual de condicions similar es vol construir entre Pallejà i Molins de Rei, el que facilitarà llargs recorreguts circulars.

Dins de la restauració del paisatge fluvial i agrari, la successió de camins permeten la marxa a peu entre Martorell i la mar, si bé en alguns punts convé reforçar amb més plantació d'arbredes per evitar un excessiu assolellament.

La carretera C-245 que uneix Cornellà de Llobregat amb Castelldefels, coneguda com la de la Santa Creu de Calafell, està ara enmig d'una ambiciosa obra de reforma per inserir un carril bici, un carril bus i dotar-la d'unes condicions urbanístiques més amables quan travessa les diverses poblacions.

L'efecte fragmentador del riu també s'ha experimentat en el transport públic, pal·liat per les línies d'autobús interurbà. La banda dreta aigües avall está servida per la xarxa de Ferrocarrils Catalans, mentre que l'esquerra, per Renfe, amb molts pocs punts intercanviadors, situats a Martorell i Cornellà.

Resulta important fomentar la intermodalitat perquè resulti més fàcil tenir a l'abast aquestes dues companyies de transport. Les reivindicacions ferroviàries principals de la comarca són el soterrament de Sant Feliu de Llobregat, que per fi és ja una realitat, i una nova línia entre Cornellà i Castelldefels.

Aquesta inversió caldrà que tingui molt present la mitigació de l'impacte ambiental atès que creuarà per un Parc Agrari que pateix el pas successiu de múltiples infraestructures en l'últim segle.

En matèria d'inversió més que una nova línia ferroviària o la perllongació del metro més enllà de Cornellà, d'un cost econòmic elevat, trobo interessant focalitzar l'esforç en la perllongació del tramvia (Trambaix), que actualment té final en l'estació del Consell Comarcal. Precisament, aprofitant el soterrament, el tramvia té previst travessar la cobertura dels terrenys alliberats per situar noves estacions a la trama urbana de Sant Feliu. Però és important que aquesta línia continui cap a Molins de Rei, i des d'allà fins a Sant Vicenç dels Horts, facilitant que els treballadors dels polígons disposin d'aquesta oferta i que els residents puguin fer de forma fluïda un intercanvi entre FFCC i Renfe.

Pel que fa a les línies d'autobús, aquestes tindrien una millora substancial amb una inversió tan modesta com insertar un carril bus a les autovies A2, B23, C31 i C32 tot estretant els carrils de circulació, i d'aquesta forma evitar els col·lapses de trànsit que perjudiquen l'eficàcia d'aquest medi de transport. La mesura esmentada fins ara no s'ha adoptat per manca d'entesa entre les diferents administracions titulars de les carreteres.

En conclusió, el segle XXI ha de revertir bona part dels talls i barreres que el Llobregat i les infraestructures longitudinals han ocasionat en el territori, incentivant que les persones puguin anar per trajectes confortables i en contacte amb la natura entre les poblacions ubicades a cadascuna de les ribes.

Rafael Bellido Cárdenas.
Advocat urbanista i del medi ambient

> ***El segle XXI ha de revertir bona part dels talls i barreres que el Llobregat i les infraestructures longitudinals han ocasionat en el territori ...***

Ampliació de la tercera pista de l'Aeroport del Prat

ROSA MARIA MARISTANY DAUNERT

El dissabte 10 de Juliol vaig assistir a un acte de l'Ajuntament del Prat de Llobregat per tindre una visió més clarificadora de la problemàtica de l'allargament de la tercera pista del Prat de Llobregat.

Dies abans ja havia estat en un altre acte a les Escoles de Sant Just on se'ns va informar amb més detall de la problemàtica i afectacions de caire ecològic i hidrogràfic de La Ricarda, aquella petita llacuna que es nodreix de l'aqüífer del delta del Llobregat i que va des de Pallejà fins prop de Castelldefels, abraçant quasi tota la comarca i, de fet, motor de canvi industrial des del segle XIX, amb la indústria tèxtil, i més concretament, la família Gomis-Bertrand, actuals propietaris d´aquest ecosistema tan fràgil que alberga fauna autòctona com de pas i molta biodiversitat.

Com deia, dissabte, al Cèntric, un centre cívic imponent que molts ajuntaments voldrien tenir i una sala d'actes on l'aire condicionat sortia i de forma individual per sota de cada seient, això sí, amb les separacions oportunes seguint el protocol Covid-19, envoltat d´un munt de bars i terrasses perquè qui vulgui pugui gaudir d´un bon vermut i una bona ombra, amb aquests dies de tanta calor.

Feia molt de temps que no escoltava un alcalde, Lluís Mijoler, parlar des de l´activisme més que des de la política, tot i que com polític és de gran recorregut. Digne d´admiració!!

Bé, ara em direu que com estic o he estat en més o menys mesura dins del mateix espai polític la meva crítica positiva és deguda a aquest fet.

Doncs no, senyors! Aquest alcalde és una persona propera, molt simpàtica i sempre disposada a contestar totes les preguntes que li facin, si convé parla sense embuts, agradi o no agradi. Si un dia vaig a parar a viure al Prat, us dic que em representarà.

Altres alcaldesses van exposar els avanços dels grans projectes que afectaran amb el temps a tota o quasi tota la ciutadania de Sant Feliu, com és el soterrament de les vies del tren al pas per la ciutat i que des de tots els partits polítics van fer-ne o posar-hi la seva molla de pa, alguns amb poc criteri, altres amb projectes magnífics; el més important, potser, és que no afectarà impositivament a la ciutadania, tal com recollien propostes més antigues: ADIF paga.

I un altre, d'un municipi molt petit del Baix, amb pocs recursos on la implicació de tothom ha fet possible la consecució de la majoria de projectes.

Tot i que en el cas de Sant Feliu es guanyarà terreny per la ciutadania i resultarà en un municipi molt més amable pel qui ja hi viu; tot i que, quan es faci realitat aquest macro-projecte, qui busqui habitatge no ho tindrà gens fàcil, ni per comprar ni per llogar, encara que segons el projecte es tinguin en compte habitatges socials.

Però parlem una miqueta des d'un punt més crític i no solament del que ens agradaria, si més no de la realitat.

AENA no compleix els seus acords i promeses, encara tenen per complir aquell pla de salvaguardar l'ecosistema que envoltava la creació de la T1... no ha fet res al respecte... Una societat amb capital privat del 49%, amb prou influència per arribar a modificar entorns, tot i que en contra de les directrius de la CEE en qüestions ecològiques.

Diuen que volen que l'aeroport, amb aquesta ampliació, tingui una capacitat de 75 milions de passatgers l´any. Ara en té 50 milions. Voleu dir que fa falta aquest augment? Diuen que volen que avions tipus Jumbo puguin aterrar i enlairar-se amb prou espai sense comprometre la seguretat d´aquestes maniobres. Quina estupidesa, ja ho fan. Emirates té l'A380 i American Airlines (AA) els B777 bimotors, i d'altres.

També hi ha altres alternatives, com seria ampliar les pistes a altres aeroports, com el de Girona, que si bé la ciutadania no vol ni sentir-ne parlar del tema, sí que volen, a cau d´orella, els ingressos que proporcionen els molts autocars, carregats de turistes, que omplen les costes de la Costa Brava, donant sortida als professionals de la restauració i lleure, botigues, etcètera, dinamitzant l´economia local. Però, els sents parlar i tot són pestes!

Seria perfecte, doncs, aprofitant altres aeroports i amb connexió amb la City i altres indrets d'interès socioeconòmic amb les xarxes de trens, poder posar trens de semialta velocitat per tal d´assolir les connexions esmentades i de pas, molt més net per tothom. O el servei d'aerotaxi, on es podria fer servir l'aeroport de Sabadell, tot i que com l´antic aeroport de HongKong, la pista és massa prop de les cases i estan en constant litigi... per tant, tampoc seria viable aquesta proposta...

Clar que des de la City potser veuen el MWC amb més projecció internacional o prefereixen que l'Agència Europea de medicaments torni a Barcelona, amb molts congressos finançats per les poderoses farmacèutiques, entre altres avantatges.

Avantatges? No sé quins avantatges poden tindre els ciutadans del carrer, sincerament.

Però és clar, hi ha el pla que s´ha de complir: https://barcelonacatalonia.eu/es/pla-delta. AENA promet, FOMENT implica i el «Consejo de Ministros» aprova, i després les promeses van al riu. Sembla clar, si al final aquest macro projecte tira endavant, que ho afavorirà l'actual moviment de canvi de carteres ministerials, implicant l'exalcaldessa de Gavà... molt oportú per cert...

No seran, solament, els 500 m de pista de rodatge dels avions. Hi haurà l'àrea de seguretat que abastirà 500 m més, emmarcant aquesta ampliació. La Ricarda perilla.

Amb 25M de passatgers més hi haurà excusa de noves infraestructures envoltant l´aeroport, com hotels, restaurants, pàrquings, etc.. i no vull anar més lluny per no despertar monstres que serien ruïnosos per a una comarca deprimida com la nostra. Una lluita que ja vam guanyar però que encara planeja com "retornable".... es digui Aldelson o es digui Pérez, tant si val!

El "tot per la pasta" es pa per avui i ruïna i gana pel demà.

Ohhh, és que es crearan molts llocs de treball directes i indirectes... vaig visitar Dubai i tenien una ciutat mòbil plena de filipins que tenien contracte d'obra. Un cop acabada, tornats als seus països d'origen. Vull dir, que poca mà d´obra es podrà implicar en aquesta macro-construcció quan ja procuraran que sigui molt barata per ajustar-se als ideals de negoci dels associats d´AENA. Beneficis i butxaques plenes novament per a quatre gats que viuen en finques on el so del cant dels ocells és l´únic soroll que escolten.

Rosa Maria Maristany Daunert
Presidenta
Trans*Baix Power & Roses de Sant Feliu

Transsexuals i Dones

Diuen que «lo nostre» va d'identitat sexual, és el que escriu la llei dita trans que s'ha de discutir i potser aprovar al «Congreso de España». Algunes veus del col·lectiu, indignades, ofeses, corregeixen i diuen que s'ha de parlar d'identitat de gènere. Volen fer enfadar la Judith Butler o potser senzillament tot el que porti el radical «sexe» s'ha d'evitar per no ofendre i per extensió ofendre'ns?

Potser la picabaralla sexe-gènere, de no acceptar-nos com a transsexuals i dir que en realitat som transgènere va de reconèixer un sexe biològic immutable, mentre nosaltres, que predicaríem un canvi, un trànsit, ho faríem només del rol de gènere, d'aquí transgènere. Però per a més «INRI», s'afirma que el terme transsexual és d'origen mèdic, vatua l'olla, i això, veure's comparat amb gent amb una diarrea, unes cataractes i per què no amb qualsevol malaltia o trastorn, és a evitar i, vaja, fins i tot per enfadar-se.

Sovint, però, la dinàmica dels col·lectius ultrapassa l'origen dels mots, la seva «intenció inicial», el seu sentit en ser creats, de forma que es transforma canviant el significant i construint un nou relat al voltant del terme.

En el darrer número, a l'article a 6 mans i tres caps («Identitats: son maclistes els tractaments hormonals i quirúrgics de les dones trans?», Fina Campàs, Rosa M. Maristany, Natàlia Parés; TransBaixPower nr.1), ja vam defensar el perquè d'orgullosament transsexuals. No només per contradir alguns i a algunes ens agrada transsexual i identitat sexual. En aquest article torno sobre el mateix tema que aviat farà escudella si es manté el litigi i el col·lectiu trans no s'endreça.

I és que, que soni sexe és motiu suficient per incloure-ho i utilitzar-ho. Principalment per blasmar i irritar a aquesta societat carcamal, reprimida i «eclesial».

Però és que a més, i ja és per saltar d'alegria en escollir transsexual envers transgènere, «naltros», com diria algú, anem de canvi de sexe, no de gènere, si és que no són el mateix. O, en qualsevol cas, ens referim a canvi físic, a canvi de morfologia biològica sexual, no a efeminar la veu, maquillar-se amb gràcia o vestir com una noia de bon veure.

Em diran que per més que una persona «trans» s'operi, s'hormoni, canvia només una part superficial del seu ser i que en essència es manté com era... No tenen raó. Tampoc comparteixo la valoració de l'origen. Vet-o-aquí. Nosaltres, espero que es perdoni la utilització del plural, plantegem que som i érem dones sempre, també abans de qualsevol procés de trànsit.

Jo recordo, als anys previs a la llei del 2007, també quan la tramitació de la llei, que hi havia grups de transsexuals que maldaven perquè no s'inclogués un canvi de sexe sense cirurgia genital. Deien que la societat no entendria dones amb genitals masculins. La llei no va ser satisfactòria del tot, ja que es mantenia la tutela psiquiàtrica com condicionant del canvi de sexe legal, però va superar el sexe genital pel canvi legal. No van reeixir.

Per altra banda, sempre hi havia qui opinava als fòrums públics i les xarxes que les treballadores sexuals donaven mala imatge de la transsexualitat i no eren realment transsexuals, eren travestis. Nosaltres al CTC (Col·lectiu de Transsexuals de Catalunya) mai vam acceptar cap discriminació envers cap companya o company i per això vam encunyar i utilitzar profusament el terme trans i trans*. Volíem defensar l'expressió sexual lliure de cadascú com una part fonamental dels nostres drets col·lectius.

Era molt xocant, per exemple, llavors, que professionals de la medicina, especialistes en persones transsexuals, com els agradava definir-se, consideraven que una veritable transsexual havia de desitjar, i compulsivament, l'adaptació quirúrgica dels seus genitals, l'hormonació i tot el que calgués per tenir «acceptació social» en el sexe reclamat. Naturalment, tot i que el sexe legal no precisava cirurgia després de 2007, els «experts» utilitzaven el motlle de la seva personal visió del món per passar per l'adreçador a la població trans. Exercir el domini sobre les vides de persones necessitades d'ajut era la forma de superar la manca d'autoestima, de prestigi social i professional. Tu ets travesti fetitxista, tu ets una persona amb disfòria de gènere lleu que pots superar, tu ets un autèntic transsexual i t'has d'hormonar i operar per anar bé...

Després de 2007 i en el decurs d'anys de lluites dels col·lectius, deslliurant-se del jou psiquiàtric i l'estigma, estem en una volta de torna curiosa. Ara bufa vent contrari però la situació és semblant, hi ha qui vol discriminar a una part del nostre col·lectiu. Ara tenim una visió transgènere, diuen de teoria queer. La crítica dels rols i del binarisme absolut de gèneres de la nostra societat hetero-patriarcal, l'acceptació d'un gènere fluid i l'accentuació del dret a no transitar sinó de reivindicar l'expressió sexual sense cirurgies, provoca en alguns, curiosament, el menystenir les dones transsexuals de sempre, les que senten l'impuls i la necessitat de cirurgia i/o hormones per tal de sentir-se bé en la vida i amb una mateixa.

Ara resulta que no està bé operar-se. Potser tampoc la teràpia hormonal. Bé, això ho hauria de dir cada persona per si mateixa, però en la nostra societat sempre hi ha qui no es queda a gust si no limita i condiciona a algú altre. Curiosament, defensar un transgènere que no reprodueixi els estereotips binaris i masclistes no implica cirurgia i hormones, però si perruqueria, maquillatge, faldilles i fins i tot teràpies per feminitzar la veu; això sí que està bé i es recomana en aquest ideo-sistema.

És perfecte que els especialistes mèdics aconsellin a les trans que reben explorar alternatives a la cirurgia dita de canvi de sexe, sobretot si l'opció és una cirurgia per sota de nivells acceptables per a la salut i/o pels resultats de funcionalitat sexual i d'estètica. Però una altra cosa és que creguin que qui demana aquesta cirurgia és un brètol que pretén un impossible i que li seria millor conformar-se en transvestir-se, maquillar-se i simular la feminitat convencional com a camí per assolir satisfactòriament el sexe social. Senzillament obliden el factor individual i íntim que aboca les persones trans a operar-se.

Tan difícil és informar correctament dels tractaments mèdics al teu abast, dels riscos, de les alternatives, i deixar que sense imposicions i adoctrinaments sigui cadascú qui decideixi? He estat anys recomanant a la gent del col·lectiu que no s'operi fins que ho tingui molt clar i la intervenció sigui previsiblement satisfactòria. Per exemple, escoltant l'experiència de companyes que ja han estat tractades pel mateix equip mèdic. Sempre he defensat que no ens cal cap operació per ser nosaltres mateixes...

En general, la veritat és que aquests consells no funcionen i moltes persones accedeixen a la cirurgia alegrement, sense la reflexió adequada, penso.

Algunes se'n penedeixen després en veure que els resultats no són els que esperaven, per les complicacions de salut com a resultat d'una mala praxi mèdica, una mala sexualitat, etc.

Jo mateixa em vaig operar quan vaig tenir oportunitat. Deu ser, dic jo, que ens agrada tenir vulva, clítoris i vagina... Pot semblar estrany però probablement no ho deu ser tant si tanta dona trans a la primera oportunitat s'opera.

Ja sé que no totes i me n'alegro de que sigui així. Tampoc faré com si no sabés que algunes, sobretot treballadores sexuals, precisen els genitals masculins per a la seva feina.

Però no sempre és així, vull dir que també pot ser desitjat. I en qualsevol cas és una decisió personal que hem de respectar, defensar i recolzar de forma que no les representi cap discriminació.

I on estem doncs? La diversitat en la manifestació de les expressions sexuals dels diferents col·lectius que es poden emparar sota el paraigua del terme trans ha de ser respectada i no menystinguda, per a cada col·lectiu i expressió, sense permetre cap discriminació.

Un tema punyent és el tema del sexe-gènere no-binari (NB). Argentina ha autoritzat recentment una regulació al DNI del sexe NB (ni home ni dona). Jo no vull que desaparegui el sexe-gènere del DNI. Potser ho trobaria bé en el futur, però no ara quan les dones trans patim discriminació. Dubto que ajudés. Sé que la solució Argentina, acceptar una «X», com un tercer sexe o no definit, en la línia dels convenis internacionals al voltant del DNI, no satisfà moltes persones no binàries i no dubto que potser desapareix el sexe del DNI en el futur, però encara hi ha camp a recórrer abans d'això.

Em sembla impossible en la nostra societat discriminadora de la dona i especialment de la dona trans, fer com si no fos així i visquéssim la igualtat i no discriminació. Val que la llei a debatre al «Congreso» podria potser facilitar les coses a les persones NB, però és ridícul dir que si no s'inclou tot la llei no val. L'autodeterminació de sexe és millor que l'autorització psiquiàtrica pel canvi de sexe legal. I dit sigui que «autodeterminació» és en la meva opinió un mal terme.

Prefereixo «manifestació personal», ja que no canviem de sexe legal per gust, capritxosament, sinó responent a un mandat potentíssim de la nostra naturalesa veritable.

En aquest punt, i reprenent el tema de la discriminació, em sorprèn bastant la intolerància d'algunes organitzacions i persones NB que volen imposar al món el seu vocabulari sense gènere i s'ofenen quan algú no comparteix la seva visió del sistema sexe-gènere. Ho sento però m'agrada utilitzar el masculí, femení i neutre en el llenguatge tal com el vaig aprendre.

No penso col·laborar utilitzant «totis» (en castellà «todes») i coses per l'estil que respecto però que personalment no m'agraden..

Si algú vol utilitzar-ho, endavant. Però que no em vinguin amb imposicions apel·lant a una pretesa discriminació de la gent NB. D'acord, potser canvio d'opinió en el futur però així és com ho sento ara. M'agrada pensar en mi en clau de dona, fer servir el femení gramatical i crec que només faltaria que no pogués fer-ho.

Hi torno de nou. No discriminar cap col·lectiu de l'espectre trans implica respectar a cadascuna d'aquestes expressions tal com es presenten, atendre en la mida del possible les seves demandes, ajudar al progrés social i la felicitat dels seus membres. Alliçonar, condicionar, imposar no serveix a aquesta finalitat.

I si-us-plau, no diguem ximpleries ni parlem de «teoria queer», de feminisme, sense ni tan sols il·lustrar-se una mica. No valen només les ressenyes. Més estudiar i meditar, menys parlar perquè sí i menys discriminar a les dones transsexuals.

Natàlia Parés Vives

PROSTITUCIÓ, PROMISCUITAT I CAÇA DE BRUIXES

Bea Espejo

Sexe i gènere estan condicionats històricament per la cultura i el poder. Política i religions marquen el full de ruta sobre com ha de desenvolupar-se l'individu amb aquestes qüestions.

La moral i el políticament correcte -o perfecte- marquen i s'imposen sobre les qüestions individuals. Entre el correcte i l'immoral es dibuixa una línia d'inclusió o criminalització sobre el mes íntim o personal.

Malauradament, el concepte d'abús o el que es legítim sempre ha servit a les jerarquies per homologar la sexualitat, fer xantatge o criminalitzar aquelles qüestions que no encaixen en els puritanismes o la moral a l´ús. D'aquesta praxis – universalment acceptada- sorgeixen totes les fòbies i persecucions, crims i exclusions a què avui intentem donar resposta, amb més o menys sort, a favor d'una major capacitat d'obrar i viure.

Les societats, regides pel valor d'allò masculí, han marcat el full de ruta del constructe universal. El poder, la conquesta, la gestió "correcta" de la violència, la sexualitat, la militarització, l'economia, tots els aspectes estan marcats per un modus operandi que excusa i afavoreix la masculinitat arquetípica construïda i autocomplaent.

L'ideal segueix vigent i perpetuat en les seves expressions més evidents: domini, competitivitat o col·laboracionisme interessat entre el estats mes forts; poder. Paradoxalment, aquest ideal es referendat en l'actualitat amb la participació d'individus – indivídues que en altres èpoques van ser apartats de la gestió pública.

Ningú escapa dels clixés de l'idíl·lic. Uns son artífexs , altres espectadors o participants passius, i altres víctimes en funció de com de lluny estiguin d'aquests clixés.

La sexualitat masculina, sotmesa al control relatiu, ha disculpat el no encaix moral en els estigmes que el mateix home ha inventat. La sexualitat masculina es lliure i autocomplaent sempre que encaixi en el gènere pur (respecte al gènere, el control sempre ha estat absolut en ambdós sexes) .

Queden exclosos els individus que traeixen aquest concepte: homosexuals, efeminats, transsexuals fem (*L'accés identitari a la feminitat desitjada es tracta de facto com una greu traïció a la masculinitat i una impostura respecte al constructe dona. Curiosament, les "dones que deixen de ser dones" – trans masculins – troben una millor acceptació entre ambdós generes. Deu ser perquè la masculinitat a "imitar" es un valor desitjable dins l'imaginari social)*

La sexualitat femenina, en canvi, s'ha vist sotmesa a l'encaix de la visió de l'home mitjançant mecanismes de control absolut. La dona és pecadora i culpable al mínim indici de no encaixar en el "*manual d'ús* ": el de la perfecta mare i muller asexuada; o en el seu defecte, en la sexualitat sacra: les monges, eternes vindicadores i practicants de la no sexualitat en benefici de la moral religiosa masculina.

Sexe i feminitatno s'avenen. Les dones hem de tenir amo i ells ja han marcat l'imaginari idíl·lic de com ha de ser el nostre sexe i a què hem d'aspirar.

LA DONA definida amb lletres majúscules és un arquetip construït amb valors de pura fidelitat patriarcal *(¿Com ens ha d'agradar ser promíscues, infidels, hedonistes, hipersexuals o putes? ¿En quin cap cap per a les homologades tal disbarat?).*

A l'extrem oposat; prostitució, promiscuïtat, sexe autocomplaent i hedonista són el costat invers i fosc que convé combatre per oposar-se al "manual d'ús" de la dona.

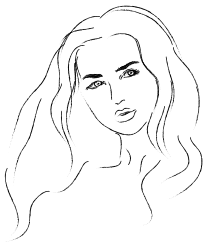

Sant Tomàs postulava sobre la sexualitat femenina: *"La dona és un recipient on l'home diposita el plaer i el pecat"*. No és estrany que aquest dogma amb el qual definia a les dones -especialment les casades- segueixi vigent avui dia per desacreditar els sectors de dones que no encaixen en la sexualitat correcta o idíl·lica.

Les prostitutes, les pornògrafes, les promíscues, les infidels ... segueixen estant on sempre han estat: en el bàndol de les bruixes que cal combatre i abolir. L'abolicionisme de la sexualitat incorrecta és, indubtablement, un mecanisme masclista perpetrat per les religions (Santa inquisició) i per pràcticament tots els governs mundials.

Els mecanismes de persecució són morals o educacionals quan no hi ha lleis regulades, convertint a les dones afectades en minories estigmatitzades i en estat de precarietat. *(Només Nova Zelanda ha regulat cert tipus de treball sexual atenent exclusivament a allò demandat per les protagonistes).*

Amb lleis -allò habitual és l'abolició via prohibició- les condemnes solen centrar-se en el control del sexe femení mitjançant multes, assetjament policial, presons o penes de mort *(Oman seria un exemple actual).*

No cal ser molt intel·ligent per adonar-se que els desastres vivencials *(assassinats, explotació, màfies, estafes morals, suïcidis, precarietat, extorsions, clandestinitat, invisibilització ...)* es nodreixen d'aquesta caça de bruixes mal dissimulada (*especialment en països que prohibeixen pornografia i prostitució)* consistent en la persecució institucional del sexe "políticament defectuós".

De fet, sempre ha estat així, encara que no tant en períodes de relaxació sexual. Les mateixa sort de desgràcies, descrèdit social i mort pateixen els empobrits dins d'aquest enorme mercat en què hem convertit el planeta.
No obstant, encaixar en el clixé d'allò correcte tampoc ens lliura de l'extorsió i la violència.

La violència de gènere és un exemple: dones "correctes" i aparellades són víctimes d'assassinats (*en major nombre que les prostitutes*) o de violacions i controls violents sobre la seva sexualitat. Està clar que encaixar en el correcte no garanteix la supervivència femenina ja que massa vegades la vulnera.

Aquest fet no impedeix subscriure i perpetuar l'estigmatització de la sexualitat femenina no ortodoxa amb l'argument de la defensa de la dignitat. Argument que segueix tenint credibilitat i que consisteix, "a grosso modo", a tenir l'entrecuixa tancada fins que arribi l'home adequat (*difícilment reconeixible, d'altra banda, tenint en compte que el món sencer és masclista en major o menor grau).*

Sant Agustí que, segons ell mateix va confessar haver gastat les seves forces en la lascívia i la prostitució, no va dubtar a emprendre una croada moral contra el sexe a què va titllar de monstruós, diabòlic, malaltia, bogeria, podridura, pus nauseabunda; condemnant a la vegada la concupiscència dins el matrimoni *(Quantes coses tenim en comú les dignes i les indignes, ja que sembla que no anem tan lluny quan se'ns enlletgeix la sexualitat femenina autogestionada)*

Naturalment, la moral sempre recicla el seu discurs. Els conceptes d'avui dia pretenen salvar les dones d'una suposada "extorsió sexual" tot i que (per què serà?) trobi oposició en moltes de les protagonistes a salvar.

La reinserció obligatòria de la prostituta, o dona sexualment dissident, recorda a la vella obstinació religiosa de salvar les esgarriades i apedregar les que no es volen encarrilar. Però exactament... què és la prostitució i per què nassos genera tanta animadversió?

La seva definició acadèmica posa l'accent en el benefici econòmic per sexe o en la corrupció o perversió per interès o adulació en altres àmbits. Podríem perfectament *(i no és un disbarat*) arribar a la conclusió que prostituts (*sexuals o no)* som tots de l'una o l'altra manera, en tant que, per exemple, participem de manera activa o condicionada dins d'un sistema l'economia desproporcionada del qual provoca la sobrealimentació en uns i la precarietat en altres individus.

També perquè la nostra vida té un cost econòmic, aquell que paguem des que naixem i fins que morim (I per a pagar aquest cost ens veiem en l'obligació de guanyar diners com sigui)

Sense diners no vius; així de senzill.

Es podria afirmar que la vida mateixa està prostituïda.

No obstant això, com en tot el concernent a la moral, és el sexe el que acapara tot protagonisme. Aquell que s'interpreta com "prostituït" és presentat de manera obsessiva i unívoca com un gran mal a combatre. Els excessos del sistema que ens prostitueix en aspectes no sexuals queden desdibuixats respecte a les seves formes més punyents per a la humanitat. Entre ells: el mal repartiment del pastís econòmic i les conseqüències mundialment apocalíptiques d'aquest fet.

La càrrega de l'estigma s'enceba molt especialment sobre la sexualitat de les dones i els seus mecanismes de supervivència i autogestió, sobre els pobres extrems, i també sobre aquells que no encaixen en l'ideal dels nostres valors que segueixen sustentats en el poder, l'acumulació de béns materials, i el triomf dels guanyadors *(que sempre són minoria per cert)*

Per tant, existeixen massa mecanismes per al maltractament cap als individus que compten amb poques eines per a sobreviure; mecanismes disfressats, avui dia, darrere d'una solidaritat de postureig autocomplaent per part dels sectors privilegiats. *(Històricament ja existien aquests mecanismes en el poder)*.

Respecte al sexe homologat o sistèmic, és visible que l'economia és totalment vehicular a l'hora d'encaixar en la sexualitat correcta. Encaixar en el correcte suposa encaixar en l'economia. Gènere, sexe i diners estan perfectament engranats en el mercat de la sexualitat correcta.

Homes i -especialment- dones han d'exercir els seus convenients rols per a la producció econòmica. Les dones continuen sent individus productius -alhora que productes del mercat- (*a més baix cost que els homes, l'aportació dels quals a l'espècie és menys rellevant i els seus serveis sempre han cotitzat a l'alça*) proporcionant la perpetuació de l'espècie, la cura i la base sobre la qual s'assenteix l'economia i la pròpia existència.

Tan desproporcionat equilibri és compensat amb el reconeixement i el copet a l'esquena, fent-los saber que el seu gran assoliment és l'encaix dins de la dignitat *(molt mal remunerada, per cert*).

Dit d'una altra forma: la prostitució sexual està integrada (encara que no així denominada) en qualsevol estereotip, ja sigui beneït o demonitzat. I no distingeix entre plaer o no plaer, amor o no amor, autenticitat o falta d'ella.

No obstant, el pes de l'estigma; el demoníac, el no acceptable, l'abolible... recau sobre aquelles persones – de gènere femení- que es desvinculen del sexualment integrat: les promíscues i prostitutes no sistèmiques. Aquelles que s'emporten la fama; mentre la resta -com diu el refrany- cardem la llana.

Els canvis socials derivats de determinats moviments han produït un efecte integrador -diguem-ho així- a mig bullir. El resultat és la participació d'individus -dones en general- que abans exercien una influència relativa i que ara participen activament dins del sistema forjat en les nostres cultures mil·lenàries.

Naturalment, més fàcil la integració com més se subscrigui i fomenti el ja inventat i reciclat. Per tant, no és d'estranyar que el poder rendibilitzi el discurs sobre la no discriminació, mentre es relega les veus dels quals continuen estant més discriminats.

Tampoc és estrany que els nous integrats -integrades- anhelin homologar-se i participar en el més punyent de la praxi masclista (*poder, control, jerarquització, desproporcionat repartiment econòmic, etc.)*.

El més evident és considerar que les polítiques d'integració responen al desig d'adaptar-se al medi, lluny de pretendre canviar aquest mitjà perquè capiguem tots. Això ajudaria a entendre, i per tant qüestionar, conceptes molt actuals dins de les jerarquies com: la paritat, igualtat amb els homes (*entre homes mai han estat iguals; entre dones tampoc),* ruptura de sostres de vidre, mimetisme amb els rols masculins en el mercat...

És cert que actualment existeixen maneres d'articular la lluita contra el prejudici, el colonialisme ideològic o el despropòsit econòmic; però per alguna raó -i com sempre- aquestes veus o són minoritàries, o bé convé relegar-les en l'apartat dels invisibles i els indesitjables.

La reivindicació i les respostes sobre les injustícies vivencials haurien d'atendre sempre les veus dels damnificats. I resulta simptomàtic, colonial i invasiu que actualment la llibertat i els drets humans es trobin capitanejats en la seva majoria pels sectors poderosos o per aquells que s'acosten, conviuen o contemporitzen amb el poder.

Molt s'haurà de vigilar, qüestionar o defensar-se dels discursos atencionals i misericordiosos dels humanistes del poder, perquè és en el poder on es forja la desproporció existencial entre els pobres -eterns exclosos- i el club de rics, políticament perfectes i artífexs del full de ruta pel qual transita la humanitat.

Bea Espejo
Fundadora del Col·lectiu de Transsexuals de Catalunya.
Autora de Manifiesto puta.

PLANTEM-NOS CONTRA LA SOCIETAT DE LA NORMATIVITAT

IRIS LÁZARO CANET

La nostra és una societat estructurada al voltant d'allò normatiu. Està, tal i com descriu Michel Foucault en la seva obra, fonamentada en la disciplina. La norma no ens és imposada, primordialment, per la força, – més aviat, la violència sorgeix com a efecte colateral – sinó que penetra en nosaltres com si d'oxigen es tractés: ''obvi'', ''de sentit comú'', ''general'', ''natural'', "biològic" , ''normal''.

Vivim en el món de la subtilesa, en què ens deixem construir sense ni tan sols copsar allò més evident. En cap moment hem sigut o podrem ser totalitats –en el sentit de néixer solidificats, tancats, complets –; com a persones, som constituïdes per detalls, notes diverses que nosaltres organitzem en una melodia. Vivències, emocions, relacions, projectes, afinitats... idealment, és la suma de cada instant de la nostra vida el que ens fa ser qui som.

Tal realitat canviant, en transformació, que progressa, és agrupada sota allò que anomenem ''identitat'': la pròpia percepció de nosaltres mateixos, que projectem tant a l'interior com a l'exterior.

Què hauria de ser la identitat, si no la més pura auto-determinació, l'exercici constant de la capacitat de definir-se a un mateix?

Malauradament, vivim en un moment en què qui exerceix el poder ha finalment arribat a la conclusió que la clau per assolir l'obediència recau en allò més essencial als individus que aspira a dominar. Progressivament, hem anat deixant enrere el control de la fe i, posteriorment, el dels cossos. No es projecta ja un poder uniforme, total, únic: ara, es troba dividit, és multiplicitat. És un domini sobre quelcom més abstracte que la vida i la mort, però més fàcil d'ordenar que la fe, tant subjectiva: vivim en l'època de la transfiguració de la identitat.

El poder ja no actua principalment fent-nos observadors del temor i de demostracions de força, sinó que ens fa partícips d'ell: rossega el nostre interior, s'hi instal·la com un paràsit. Perquè, avui dia, el poder pretén fer-nos ser qui som.

Des dels fonaments de la societat fins al més ínfim element present en la nostra vida quotidiana, la norma tot ho infesta amb els seus tentacles. Sistemes econòmics – amb les seves conseqüents repercussions en la forma de relacionar-nos i de definir-nos –, reclams publicitaris, cànons de bellesa, concepcions de la felicitat...

S'ha teixit una xarxa d'ideals dirigida envers la nostra identitat mal·leable. L'omnipresència d'aquestes idees provoca que, en absència d'anàlisi, les interioritzem sense adonar-nos-en. Aspirem a ideals, els mimetitzem i els perpetrem. No ens els qüestionem, car sembla que siguin comuns a tothom, que sigui el que podem esperar de nosaltres mateixos i del nostre entorn

La felicitat, per exemple, esdevé homogènia, encarnada en el consum, la possessió de productes de marca, la popularitat a xarxes socials, una concepció de bellesa molt limitada o la família nuclear, entre d'altres.

La noció de nosaltres mateixos acaba girant en torn al nostre nivell de productivitat o a la quantitat de peces de roba de marca que tenim. Cada cop tendim més a conformar a uns valors canònics, a posar al centre el judici de l'Altre. Perseguim ser reconeguts, però no per reivindicar qui som – cosa necessària, si hem de conviure –, sinó perquè no concebem ésser sense ser mirats. Ja no observem el poder, sinó que som observats per aquest, en la forma de tota mirada aliena: vigilància i complaença són els pilars de la màquina. I nosaltres som els engranatges que la fan seguir funcionant.

És per aquest motiu que requerim d'una emancipació que sols pot ser assolida des de l'exercici del pensament crític. A través dels seus múltiples dispositius, la norma és un flux continu i automàtic, un missatge que anem rebent des de la passivitat. La norma és conformitat. El pensament crític, per contra, irromp en aquest corrent i ens obliga a detenir-nos per reflexionar i reconsiderar allò dirigit a nosaltres. Ens força a no acceptar a la primera, a no quedar-nos amb la imatge superficial que volen interioritzem. Ens impulsa a dir No. Adoptar una actitud crítica, però, no és fàcil.

L'època actual es caracteritza per la simplicitat i la instantaneïtat; tot és a un clic, tot ens ve fet. Sols cal que seguim el camí pautat i obtindrem un resultat ràpid. Al cap i a la fi, el temps escasseja, s'ha de ser productiu. Ser crític és parar, és ignorar la pressa que se'ns imposa i atrevir-se a confrontar el buit per traçar el nostre propi camí. Ser crític és esdevenir creador, abandonar la passivitat per retornar a l'activitat que ens és immanent. És precís distanciar-se de de tot allò que ens ha guiat i expulsar-ho d'un mateix per analitzar-ho separats de la seva influència.

Sols si adoptem una actitud crítica serem capaces de plantar-nos i rebutjar aquesta xarxa de falsa perfecció que té com a ambició degradar-nos a meres unitats organitzables en una quadrícula. La lluita contra la societat normativa comença en un mateix.

Iris Lázaro Canet
Estudiant universitària
Premi Sambori Òmnium 2017

No a l'ampliació de l'aeroport, sí a un Baix Llobregat equilibrat, sí a una Barcelona innovadora

¿Veus á ponent esténdres un prat com d'esmeralda?
un altre Nil lo forma de ses arenes d'or,
ahont, si t'estreteja de Montjuich la falda,
podrían aixamplarse tes tendes y ton cor.

Així mirava el poeta Jacint Verdaguer la plana llobregatina en la seva oda "A Barcelona", premiada als Jocs Florals del 1883, des de la capital estant. Amb aquests versos, es podria dir que el gran autor de la Renaixença va condensar una tensió que ha marcat la història contemporània de la nostra comarca, el Baix Llobregat. Una tensió entre aquells qui, per una banda, la veuen com el pati del darrere a disposició d'una gran ciutat àvida de terrenys on expandir-se, recursos per consumir i força de treball per explotar. I aquella gent treballadora que, d'altra banda, ha maldat per construir un territori tan pròsper com equilibrat. Aquesta tensió entre treball i capital, entre centralisme i un territori equilibrat, entre depredació de recursos i sostenibilitat, que travessa tota Catalunya, s'expressa especialment al Baix Llobregat. I per això podem dir que, sovint, defensar el Baix Llobregat dels interessos especuladors d'uns pocs és defensar l'interès general.

La intenció d'Aena de destruir la Ricarda per ampliar la tercera pista de l'aeroport del Prat es pot entendre com el darrer capítol d'aquesta llarga història de conflicte que, pocs anys després que Verdaguer composés el seu cant a Barcelona, ja es va començar a plasmar quan van sorgir les primeres veus demanant el desviament del riu per guanyar espai per a un port que s'expandia gràcies al comerç colonial. Una història que passa per la urbanització caòtica tolerada pels ajuntaments franquistes que els consistoris democràtics van endreçar a partir del 1979 impulsant ciutats ben equipades i habitables. I que va tenir la seva avant-darrera batalla quan Sheldon Adelson va voler esborrar el Parc Agrari per construir-hi casinos i hotels.

Ara Maurici Lucena planteja destruir no només un dels paratges més verges del Delta del Llobregat. Sinó també una peça clau d'un ecosistema, el d'unes zones humides en plena regió metropolitana, únic a Europa. Perquè destruir la Ricarda comprometria tot el sistema hídric del Delta.

#NIUNPAMMES

Davant d'això, hem de tornar reivindicar, un cop més, l'equilibri conquerit al Baix Llobregat.

En primer lloc, perquè l'ampliació vulneraria el pacte assolit el 1994 per totes les administracions, locals, autonòmica i estatal: les infraestructures que conviuen al Delta en un delicat equilibri amb espais urbans, agraris i naturals no poden créixer ni un pam més sense malmetre un equilibri ja de per si molt delicat. De fet, la Comissió Europea acaba d'advertir per carta aquest febrer a l'Estat espanyol que moltes de les compensacions ambientals compromeses arran de la darrera ampliació de l'aeroport amb la construcció de la tercera pista i la terminal T1 resten pendents de fer o han resultat insuficients, i ha exhortat a protegir més i millor el Delta del Llobregat. La intenció d'Aena de respondre amb una nova ampliació de l'aeroport a canvi de realitzar algunes d'aquestes compensacions pendents des de fa dècades és una afronta a Europa.

En segon lloc, aquesta afronta és especialment greu en un context d'emergència climàtica com el que patim. Quan experts d'arreu del món estan urgint a transformar les nostres formes de produir i consumir per reduir emissions, el debat no és si tindrem més o menys aeroport: és si en tindrem, d'aeroport. Així ho adverteixen les simulacions sobre com afectaria al litoral deltaic, i a la tercera pista, les previsions més pessimistes de pujades de nivell del mar realitzades pels grups d'experts internacionals. Ampliar la tercera pista per augmentar les operacions no només dispararia les emissions, invalidant els objectius fixats en les declaracions d'emergència climàtica del Prat, de Barcelona, i en els plans de la Generalitat i de l'Estat. També va diametralment en contra del que s'està fent arreu d'Europa: a París, el govern Macron ha descartat ampliar l'aeroport Charles de Gaulle perquè és incoherent amb la transició ecològica. A Roma, el mateix va fer el govern italià amb Fiumicino. A Londres, l'alcalde socialdemòcrata Sadiq Khan convida Heathrow a descartar la construcció d'una tercera pista. A Frankfurt, Lufthansa i la renfe alemanya, la Deutsche Bahn, col·laboren per portar els passatgers de grans ciutats alemanyes a l'aeroport en alta velocitat. A Munic, el govern socialcristià va descartar el setembre passat construir la tercera pista de l'aeroport... Són nombrosos els exemples que la proposta d'Aena ens faria perdre el tren que està agafant tota Europa: el d'una millor interconnexió dels aeroports amb la xarxa ferroviària d'alta velocitat, que ajudi a estalviar vols de curt radi i alliberi capacitat per als de llarg trajecte.

Tot plegat fa concloure, finalment, que la proposta d'Aena és un sense-sentit ambiental, però també econòmic. L'ens gestor aeroportuari, participat en un 49% per inversors privats, condiciona ara inversions ja acordades que serien possibles a un allargament de la tercera pista que ens faria perdre temps i diners en un projecte que finalment seria vetat per Europa. Les institucions democràtiques catalanes, que ja ens hem expressat en repetides ocasions en defensa de la Ricarda (ho hem fet ajuntaments com el del Prat, Viladecans, o Barcelona, així com el Parlament), no podem cedir a aquest xantatge.
Davant d'això, defensem el Delta del Llobregat com un patrimoni de país així com l'impuls d'un model aeroportuari de país, ben connectat a la xarxa ferroviària, que doni servei a un territori equilibrat.

Començava citant uns versos de l'Oda a Barcelona de Verdaguer. Un altre poeta que va cantar a la capital fou Maragall, que en la seva oda demanava a la ciutat .

"On te'n vas, Barcelona, esperit català/que has vençut la carena i has saltat ja la tanca/i te'n vas dret enfora amb tes cases disperses,/lo mateix que embriagada de tan gran llibertat?"

El Baix Llobregat ha de ser un agent actiu a l'hora de cercar resposta a aquesta pregunta sobre cap a on va Barcelona al segle XXI. Defensar i promoure l'equilibri territorial que tant ens ha costat conquerir a la nostra comarca no és només una qüestió particularista. Implica, també, fer des dels nostres pobles i ciutats una proposta d'un país i d'una regió metropolitana ben estructurada, pròspera, innovadora, referent a l'hora de lluitar contra l'emergència climàtica, i a l'alçada del que reclamen els reptes del segle XXI

Lluís Mijoler Martínez
Alcalde del Prat de Llobregat

IVÁN HERRADOR

ESTIGMA I L'ORIGEN DE LES DESIGUALTATS SOCIALS

Des de la història moderna, el col·lectiu LGTBI ha viscut el menyspreu de forma sistemàtica, arribant a oblidar totes les aportacions a la societat, que avui dia, encara gaudim, com pot ser Alan Turing.

Als anys quaranta, en plena Guerra Mundial, Turing va ser un matemàtic, lògic, informàtic teòric, criptògraf, filòsof i biòleg teòric, a més va ser una peça crucial a la Segona Guerra Mundial. Així i tot, la seva homosexualitat era més important que la seva tasca a la Batalla de l'Atlàntic, va ser perseguit per la seva orientació i el van sotmetre a tractaments d'estrògens com a eina de reorientació sexual, finalment va decidir suïcidar-se menjant-se una poma enverinada amb cianur.

Afortunadament, avui és considerat un dels pares de la ciència de la computació i precursor de la informàtica moderna.

Espanya no va ser menys que el Regne Unit, també vam tenir el nostre propi Alan Turing. L'any 1936 recent executat el cop d'Estat falangista, Federico García Lorca va ser afusellat. Encara avui es desconeix on es troba el seu cos.

Com a altres països del món, l'homosexualisme, que abastava qualsevol orientació o identitat no heteronormativa, era perseguit i penalitzat legalment. A Espanya, primer es va utilitzar la 'Ley de Vagos y Maleantes' republicana, que el 1954 va incorporar l'estat perillós de l'homosexualitat.

El Dret Penal actuava tant condemnant el delicte comès, com també de manera preventiva; és a dir, si semblava homosexual o hi havia el perill que ho fos, sancionaven al suposat homosexual a presó i l'exili de la seva ciutat.

L'any 70, la llei va ser substituïda per la 'Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social' que va estar vigent fins l'any 1995, encara que ja feia cinc anys que l'OMS va retirar l'homosexualitat de la llista de malalties mentals.

Tot i això, el 6 d'octubre de 1991, Sonia Rescalvo Zafra va ser assassinada d'una pallissa brutal per un grup de neonazis al Parc de la Ciutadella de Barcelona per ser trans* i puta.

Els assassins van ser detinguts, jutjats i condemnats a 150 anys de presó; va ser el primer delicte d'odi per identitat de gènere al país. L'any 2011 van ser posats en llibertat. Pensareu el perquè d'aquesta classe d'història? Doncs, perquè encara que a ple 2021 comptem amb lleis que ens protegeixen, tinc la percepció que socialment ens queda molt per fer.

Està molt bé que quan patim una agressió, discriminació o fins i tot ens arribin a assassinar, hi hagi unes lleis que castiguin als culpables, però així i tot, no penso que sigui l'única solució.

Totes, tots i totis sabem que l'entrada de l'extrema dreta al poder governamental ha fet lícits aquests atacs a les minories; parlo de minories quan em refereixo a totes aquelles persones que no pertanyin al cis-heteropatriarcat, és a dir, a les dones, persones LGTBIQA+, emigrants, etc., i els atorga el poder, fins i tot, de matar-nos.

Les dades no enganyen, revelen una tendència a l'alça en les agressions a col·lectius vulnerables. En el que portem d'any fins al 4 d'agost de 2021, han sigut assassinades 29 dones i han deixat orfes a 13 menors. Les persones LGTBIQA+ no ens escapem de les mans del masclisme; des de l'any 2013 de la fundació del partit d'ultradreta s'han repetit els atacs a persones que els sembli que pertanyen al col·lectiu LGTBIQA+: han augmentat més d'un 40%.

Des de la fatal mort del jove gallec Samuel Luiz, hi ha hagut un abans i un després, ja ens hem afartat de la impunitat amb la qual actuen aquests individus.

M'he adonat que durant uns anys hem estat vivint una falsa seguretat; almenys jo, tinc por per la meva pròpia integritat, per la de les persones que estimo, persones diverses i no normatives, que l'únic de què ens poden culpar és de viure la nostra vida amb concordança amb qui som i com sentim.

S'ha de parar d'alguna manera, quina? Doncs unint forces cap al mateix objectiu, contra el patriarcat, aquest sistema que vulnera constantment els drets fonamentals de dones, persones trans*, lesbianes, gais, immigrants i qualsevol persona que surti de la norma.
Totis juntis per la causa, per què ja n'hi ha prou, no ens tornaran a passar per sobre.

PROU LGTBIFÒBIA !!!

Iván Herrador
President Sant Boi En Positiu

PARLEM DE SALUT

Nova i reeixida tècnica de *vaginoplàstia

Per Rosa Mª Maristany Daunert

Algunes noies acudeixen a la nostra associació per informar-se de les actuals tècniques de *vaginoplàstia.

El rang d'edat d'aquestes consultes oscil·la entre els 17 i 55 anys. Les de 17 perquè tot i ser menors, compleixen o compliran en breu els 18 encara que a Tailàndia la majoria d'edat no és fins als 21 anys, per la qual cosa es precisa el permís dels progenitors o tutors legals per a accedir a elles. En cap cas es poden operar abans dels 18 anys.

Algunes d'elles, a causa de la ingesta continuada de *Ciproterona, conegut anti androgen que redueix considerablement tant la grandària de les gònades com el penis, arribant fins i tot a una atròfia severa d'aquests.

Unes altres que han estat fins i tot rebutjades en altres hospitals per malalties adjacents que podrien complicar molt una intervenció d'aquest tipus.

En aquest context solament algunes tècniques són possibles per a obtenir una vagina funcional i sensitiva, però en cap cas les finançades per la SS.

Sempre preguntem si estan a les llistes d'espera de la SS, ja que les opcions no són precisament barates.

Conegudes són les tècniques (*) emprades pels cirurgians tailandesos per la seva alta qualitat, que actualment a grans trets serien:

La inversió *peniana, la més freqüent i potser la més sol·licitada per a casos normals, això és, amb genitals d'origen poc o gens atrofiats. A Tailàndia aconsegueixen tant estèticament com funcionalment un gran nivell i és, a més, la que es proporciona a les noies que estan a la llista d'espera en la SS amb resultats variats, si se'm permet l'expressió.

La *vaginoplàstia per *colgajo del còlon-recte *sigmoide: Una tècnica que antany es va arribar a usar molt per a obtenir profunditats de la cavitat vaginal molt grans, així com una lubricació natural però totalment desaconsellable pels múltiples efectes secundaris no desitjats.

El flux és àcid pèptic, corrosiu, pudent, entre altres desavantatges més que no citarem. Hi ha algun cirurgià espanyol que fins i tot l'aconsella, però no explica a les licitadores els efectes col·laterals.

El *Scrotal *skin *graft: Magnífica tècnica, per als qui a causa de l'escassetat de material a treballar no se'ls pot fer una inversió *peniana. S'aprofita el teixit escrotal i dels panxells (si és necessari) per a la construcció del canal vaginal.

Alguns cirurgians la fan en una sola operació i altres en tres fases en una setmana. Un gran avantatge d'aquesta tècnica, entre altres, és que no es necessita la depilació làser en la zona púbica. A Tailàndia els millors en aquesta tècnica són els Drs. *Suporn *Watanyusakul i el Dr. *Sanguan *Kunaporn. El grau de satisfacció de les dones transsexuals sotmeses en aquesta tècnica és molt alt.

El *Scrotal *skin *graft + *free intestinal *jejunal *graft (empelt de lliure jejú): En aquests moments considerada com la *Rolls-*Royce de les *vaginoplàsties, és una combinació de la pell escrotal amb part del teixit que recobreix el segment de l'intestí jejú.

Aquesta part del jejú ja s'havia provat amb èxit amb els càncers d'esòfag i aplicable segons sembla en altres parts del cos, com per exemple en les reconstruccions vaginals, ja anessin per a dones transsexuals, com a dones *cis amb altres malalties.

Aquesta tècnica es va provar reeixidament a l'Hospital universitari de *Chulalongkorn, Bangkok, per part del Dr. *Sanguan i un altre cirurgià (evidentment de cirurgia toràcica en micro-cirurgia laparoscòpia.)

Segons sembla, aquest teixit té la propietat d'una gran elasticitat i sensibilitat a més de garantir una profunditat de *16cm, fins i tot als dos anys de l'operació, per la qual cosa és gairebé segura quant a la seva durabilitat.

A més de secreció lleu a l'estímul sexual, no provoca olors desagradables.

Desgraciadament, moltes noies joves, en arribar a la majoria d'edat a Espanya, es troben en front d'un problema en haver consumit durant llargs períodes de temps els anti-andrògens, amb la conseqüent manca de teixits per a la seva *neo-vagina per a poder adquirir una funcionalitat plena i donar sortida a la seva coherència sexe-afectiva. I en més freqüència aquelles que van començar molt joves amb blocadors hormonals (*Triptorelina).

La solució proposada pel Dr. *Sanguan *Kunaporn és sens dubte una sortida per a aquestes noies. El mal és el cost d'aquesta operació, al voltant de 14.000€ en realitat, perquè el primer pas seria el *scrotal *skin *graft (10.500€ en nombres rodons + 3.500€ de l'empelt del jejú.)

Si almenys el Departament de Salut financés una part d'aquestes operacions a Tailàndia, donarien sortida als problemes adjacents de la ingesta d'aquests preparats químics que no són fabricats per al consum de persones trans precisament, donant sortida a les tedioses llistes d'espera i minimitzant riscos i responsabilitats.

Una proposta que en aquests moments és d'una gran resistència. Sabem el pressupost general per a les operacions però no sabem la suma destinada a cadascuna d'elles en particular. Encara així seria d'una gran ajuda per a totes aquelles que pel tema de la precarietat social que ens embolica per ser Trans, els seria més fàcil trobar cinc que vint-i-cinc si una part del seu somni fos finançat pel departament de Salut.

No dubto de la vàlua d'els/les cirurgians/es i dels hospitals de referència per a aquesta mena d'operacions, però la diferència entre els d'aquí i els de Tailàndia és abismal. Maximitzen resultats al mínim cost perquè els números surtin bé als que administren aquestes llistes d'espera, sense pensar en que els resultats a mig-llarg termini, que és quan més destaquen, surtin a la llum pública.

(*) en altres capítols ampliarem la informació de les tècniques detalladament.

Rosa Maria Maristany Daunert
Presidenta
Trans*Baix Power & Roses de Sant Feliu

POL MENA GIRONÉS

¿ ANEM CAP ALGUN LLOC, O SIMPLEMENT ANEM ?

En el llibre "On the road" de Jack Kerouac, en un moment del viatge a Sal Paradise – protagonista del llibre – li pregunten el següent:

-Què, nois, aneu a algun lloc o simplement aneu?

Aquesta qüestió, podria servir com a pregunta per a tota una generació que passeja sense rumb a la recerca d'entrar en aquest ascensor social que ens havien promès i que, de totes totes, s'ha convertit en un entramat d'aparicions fantasmals, intrínsecament relacionades amb la meritocràcia, concretament, en la manca d'aquesta.

L'avaria de l'ascensor és greu, una avaria que va aparèixer en els anys 80, utilitzant els i les joves en primera línia com a ratolins de laboratori per provar tota mena de polítiques neoliberals que tenien com a únic fi la desregulació del mercat de treball i que, rere la crisi del 2008 s'amplia i afecta de forma desagregada al conjunt del mercat de treball

La conclusió d'aquests 40 anys de polítiques neoliberals és, com així feia públic el CIS, que el 73.2% dels espanyols creuen que la joventut viurà pitjor que el seu pares, i aquesta no és una qüestió menor, és la consolidació en l'imaginari col·lectiu i sobre les condicions materials que, el conjunt de factors que sustenten la possibilitat de generar un projecte de vida autònom - Treball, habitatge cost de vida, salaris dignes, educació i ocupabilitat, ... - són inassolibles per a la gran majoria de la gent jove del nostre país. Hem de lluitar contra la idea de la inevitabilitat de la precarietat.

Aquest còctel provoca un trencament total de les expectatives vitals i ens aboca a una inestabilitat perpètua i congènita.

Davant d'aquesta situació, que s'ha convertit en habitual en el mercat de treball i en la societat, apareixen dues variables més que compliquen molt més l'equació: la salut mental i la mutació del factor treball.

La covid19 ha agreujat un problema latent que s'arrossegava de forma ostensible per part de la joventut com són els problemes en salut mental, problemes que quedaven silenciats davant l'estigmatització que patien en l'esfera de la socialització i reclosos en la intimitat, arrosseguen-se al llarg de la vida.

Uns problemes de salut mental que s'originen per l'exposició a factors de risc com la pobresa o la violència i que, simultàniament, es conjuguen amb la construcció, individual i col·lectiva , de les identitats i la pressió i la frustració generada per l'encaix social.

Una crisi en salut mental que no s'ha traduït en generar unes polítiques públiques encarades a pal·liar els seus efectes, deixanten mans de la capacitat individual de cadascú per tractar-los i resoldre'ls.

Per altre banda, el treball, en un context de canvis socials, polítics, econòmics, culturals accelerats, está patint mutacions fortes, intenses i complexes. Paradigma d'això són les plataformes digitals, com Glovo o Deliveroo, que, en el marc de la digitalització i l'automatització, suposen una fugida de la laboralitat, mercantilitzant la força del treball, sota la figura dels falsos autònoms, deixant a treballadors i treballadores fora de l'àmbit d'aplicació del dret del treball i de l'ordenament jurídic, externalitzant els riscos i desfent-se de tota responsabilitat exigida per la negociació col·lectiva i l'estatut del treballadors.

Aquesta mutació serveix alhora com a forma disruptiva davant l'organització del conjunt de la classe treballadora i en especial del jovent, el perfil de treballadors i treballadores més abundant en aquestes empreses, i obstaculitzant la capacitat de representació dins els centres de treball.

En definitiva, la precarietat s'immisceix en la centralitat de la nostra vida i esdevé en objector dels processos d'emancipació.

I així, amb tot aquest seguit de factors que conflueixen dramàticament, alimentant un cercle viciós nefast, es consolida un espoli a un conjunt de generacions que simplement van; sobrevivint a un sistema que ens oprimeix i que, de forma resilient, s'adapta per trobar noves formes de beneficiar-se d'aquesta precarietat, que al capdavall és una forma de disciplina social.

Ens parlen que som el futur però s'obliden que els i les joves vivim l'avui, som futur però ens limiten la participació per decidir sobre el nostre present de forma paternalista i condescendent.

És només des del compromís de la nostra generació, la més preparada de la història i alhora la que n'és conscient que viurà pitjor que els nostres pares, que podrem generar i construir un nou pacte social intergeneracional que pugui generar expectatives vitals i projectes d'emancipació en un món més just i més igualitari i que desenvolupi una agenda social que eviti una sortida de la crisi post-covid que eixampli desigualtat, pobresa i precarietat

.

El nostre compromís col·lectiu ha de ser contribuir a la construcció de transicions justes, equitatives, que es concretin i es quantifiquin i que ens serveixen per lliurar una potent batalla cultural superior, sobre les idees, valors i percepcions dominants amb un horitzó que és treball digne i la construcció d'una alternativa socials i econòmica.

Llavors, anem a algun lloc o simplement anem ?
Però, com es pot anar a algun lloc si no estem enlloc.

Pol Mena Gironés
Graduat Social, activista i sindicalista

La (r)evolución desde el arte

RUSLANA NOVRUZOVA

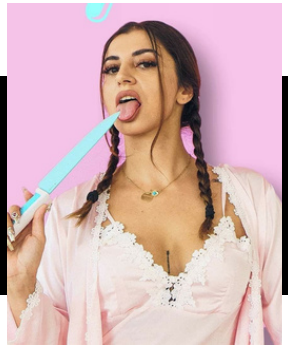

Soy Ruslana. Soy cantante y DJ.

Probablemente me equivoqué de época para ser artista; hace tres años que empecé a dedicarme profesionalmente y hace casi dos que estamos en pandemia. Sin embargo, hice y conseguí muchísimas cosas y un notable reconocimiento porque, como dice esa frase, todo esfuerzo tiene su recompensa.

Antes de llegar a ser lo que soy hoy tuve un largo y espinoso camino lleno de distintos procesos internos.

Nací mujer en Uliánovsk (Rusia), una pequeña ciudad provincial de orígenes azeríes, donde nació y se crió Lenin, en una familia muy patriarcal, estrictamente tradicional.

Tal y como empecé a razonar, entendí que mi rol en la sociedad iba a ser de esposa y madre principalmente, cosa que detesté desde el minuto cero. Me comportaba "como un niño", me gustaba jugar a fútbol como a los niños de mi calle, me decían y lo atribuían a que, como mi padre esperaba hasta el último momento de mi nacimiento que yo fuera varón, pues me quedé en camino de serlo.

En esa época pasaban una telenovela argentina en la TV, "Muñeca Brava", protagonizada por Natalia Oreiro. Me sentía muy identificada con la protagonista porque la llamaban "el Carlitos" por tener "actitud masculina". La cuestión es que también fue mi primera experiencia musical; empecé a dar conciertos desde mi balcón cantando para todo el vecindario las canciones de Natalia a viva voz y en castellano, sin tener ni idea del idioma, obviamente. Y nuevamente por esas maravillas de la vida, en pocos años terminamos mudándonos a Barcelona toda la familia. Yo tenía 12 años. Mi vida había dado un giro de 360 grados.

Me encontré en un país nuevo, con dos idiomas nuevos y costumbres nuevas. El proceso de adaptación de más de dos años fue sumamente difícil. Entrando en la adolescencia, donde les niñes se reían de mí por ser la "rara" que iba siempre de negro, no hablar el idioma, alguna vez incluso algún niño se reía porque tenía bigote (¿quién no tuvo bigote en la adolescencia?). La depresión inundaba el alma de mis padres y la habitación que alquilamos durante unos cuantos meses. La única salvación de un mundo nuevo y cruel que se presentaba de repente ante mí, era la música. Me ponía los auriculares en mi Discman con Nirvana o Metallica, esos eran mis ratos de alivio.

El primer año escolar fueron todos los días de tristeza profunda. Pensaba en la muerte todos los días y así se lo hacía saber a mis padres, culpándoles y odiándoles. Escribía poemas muy tristes y dibujaba tumbas con mi nombre en las lápidas. Mis padres sufrían en silencio. Nunca pensé en ellos, mi tristeza era tan grande que no veía nada más.

Me cambiaron de colegio y conocí a mi primera amiga, Kaxu. Las dos éramos inmigrantes, hablábamos el mismo idioma y poco a poco mi dolor se iba suavizando. Mi hermano Em está enfermo desde muy pequeñito, sus primeros recuerdos son hospitales, pastillas y agujas. Sus pequeños riñones no aguantaban más el frío de Rusia y una amiga de mis padres justo se había mudado a Barcelona, les llamó y les explicó que el clima era perfecto, que la sanidad era muy buena y que la vida aquí era muy tranquila y no lo dudaron, realmente era cuestión de vida o muerte. Vendieron todo, consiguieron visados, hicieron las maletas, con el diccionario en una mano y dos niñes pequeñes de la mano, emprendieron el viaje.

Éramos "ilegales", como si eso significara algo cuando se trata de la vida de un hijo. Gracias a la Sanidad Pública la enfermedad renal de mi hermano se pudo controlar muy bien pero lamentablemente los problemas mentales no pudieron atajarlos. La Salud Mental sigue siendo un abismo sin fondo dentro de la sanidad en nuestro país.

Con los ahorros de las propiedades vendidas en Rusia, mi padre abrió un locutorio y ahí trabajamos toda la familia. Ahí pasé mi primer cumpleaños fuera de mi casa, cumplí los 13 años trabajando en el locutorio.

A partir de tener a Maka, a Kaxu y un colegio que me gustaba la vida empezaba a tener nuevos colores.

Año 2006, mis padres compraron un piso. Un piso en La Pau que con los intereses del banco y toda la estafa de la burbuja inmobiliaria, costaba 550000€. Pero mis padres no eran conscientes, tenían muchas dificultades con el idioma, y prácticamente firmaron sin saber el qué.

Empezaron pagando 1200€ al mes y llegamos a pagar 2100€. Yo terminé la ESO y me puse a trabajar (a parte de trabajar en el locutorio) repartiendo correo publicitario, mientras mis compañeres de clase, amigues se juntaban e iban al parque, al cine, salían y se divertían. Me caminé toda Barcelona y muchos pueblos de Catalunya a los 16 años con un carro pesado, picándole a las puertas de la gente a gritos de “correo comercial” 7h al día por 600€ al mes, tenía que ayudar en casa. Todo mi sueldo iba para pagar la hipoteca. Mi padre también trabajaba en la fábrica de Nissan que, un día volviendo de las vacaciones de la Navidad, ya no dejó pasar a más trabajadores. Habían hecho un ERE.

A mi padre se le cayó el mundo encima, se había quedado sin trabajo, ¿cómo iba a pagar la hipoteca ahora?

Finalmente, después de varios intentos de refinanciación, más créditos, etc. y, como era de esperar, un día ya no se pudo seguir pagando la hipoteca.

Se produjo la ejecución hipotecaria, el piso se lo adjudicó un fondo buitre, mis padres tienen una deuda más cara que 2 pisos en La Pau. Actualmente estamos tratando de negociar un alquiler social con ese fondo buitre.

Me puse a estudiar grado medio de Auxiliar de Enfermería, no porque me gustase, más bien una imposición familiar; "ya que no quieres estudiar otra cosa, estudia lo que había estudiado tu madre". No sabía muy bien lo que quería, el bachillerato me aburrió, lo dejé, me apunté para un grado medio de informática y era la única chica, tampoco me gustó y me retiré. El arte era impensable para mi familia en ese momento, "eso no era profesión".

Al terminar el grado medio de Auxiliar de Enfermería, hice prácticas en una clínica que terminé con un “Excelente” pero espantada con la dura realidad de los pacientes terminales.

Dos años después, se me presentó la oportunidad de meterme en el mundo cannábico, todo estaba recién empezando asi que me metí de pleno y me hice activista del cannabis. A lo largo del tiempo he visto como la planta ha ayudado a tantísima gente con distintas enfermedades y, por eso, desde un lado personal, la lucha por la legalización fue mi lucha también. Después de tres años y tras haber visto las miserias internas y externas en el mundo cannábico (cosas que nada tienen que ver con la Planta en sí) decidí que necesitaba un cambio en mi vida.

Mientras iba creciendo como persona y como mujer, ya no era la misma niña insegura llena de oscuridad y prejuicios, acompañados, como no, por alguna historia de desamor doloroso y traumatizante. En ese tránsito me ayudó muchísimo el deporte, empecé a practicar el Pole Dance como una rebelión en contra de los estigmas del patriarcado. Sin saberlo y a mi manera, empezó mi revolución feminista personal. Ahí, aprendí lo que era la sororidad. Empecé a quererme un poco más. También entendí el poder que tenemos las mujeres si estamos juntas.

Empecé a trabajar de noche como RRPP, camarera y conocí a mi compañero Leandro que es DJ, él, conociendo mi talento con la música, me dio las herramientas para aprender la hermosa profesión de DJ, a la vez que montamos nuestra productora - Urban Vibes Inc.- en 2018.

También empecé a dedicarme a cantar profesionalmente. Saqué mi primera canción "Fuiste Tú" con una discográfica y después seguí mi camino independientemente. En octubre de 2019 salió mi hit, mi canción favorita hasta el momento - "Lo Mío", en la cual quise expresar el empoderamiento y resaltar la diversidad. En enero salió en colaboración con el artista LGTBIQ+ Sonika la canción "Intocable" que es un himno de liberación, donde canto en ruso por primera vez. Para el 8M hice un trabajo colaborativo con muchas mujeres, varias de las cuales habían sido víctimas de violencia machista; así nació mi canción "Sueños Rotos" como una denuncia real y muy dura a la violencia de género.

A pesar de la pandemia, no me rendí, saqué otra canción en julio "Quédate Cerquita", también aprendí a grabarme sola en casa, estudié programas, escribí nuevas canciones. A finales del año 2020 salió la oportunidad de involucrarme más socialmente. Siempre fui activista y siempre aproveché mis redes para denunciar injusticias. He hecho muchos actos, iniciativas, trabajos audiovisuales, propuestas deportivas, artísticas, sociales, porque para mí todo tiene que ver con todo, todo está conectado entre sí y si logramos un equilibrio entre todas las necesidades, pienso que ahí es dónde haremos grandes cosas. Todo lo hago desde el corazón, a pulmón, sin apenas recursos y sin cobrar.

Aunque mi situación actual es precaria, a punto de ser desahuciada y sin bolos (el sector de la cultura es el más afectado por esta pandemia) no olvido jamás de dónde vengo y me entrego en cuerpo y alma, dejándome la piel por mis vecines que están como yo o peor.

Mi aspiración es crecer y elevarme en todos los sentidos. Además de la recompensa que es para mí el ver una sonrisa, un gesto de alivio, un abrazo, un agradecimiento sincero, que me llenan el alma, creo en el buen Karma y es lo que me cura en mis momentos más vulnerables. Creo firmemente que no hay nada más revolucionario que el arte comprometido. Así pues, seguiré haciendo arte, siempre comprometida con mi gente. Y eso, me da vida.

Ruslana Novruzova
Cantante y DJ

"En el transcurso de estos 18 años residiendo en Barcelona, a pesar de que la mayor parte de mi vida la he pasado aquí, siempre, de alguna u otra manera, me han "recordado" que soy migrante, ciudadana de segunda. A día de hoy, todavía no tengo derecho a votar y me han denegado la nacionalidad española."

El refugi d'animals exòtics sense polítiques públiques, agonitza.

TERE RODRIGUEZ- APAE CATALUNYA

«Es probable que llegue el día en el que el resto de la creación animal pueda adquirir aquellos derechos que jamás se le podrían haber negado a no ser por obra de la tiranía».

Jeremy Bentham

Introduction to the Principles of Morals and Legislation, 1789

En les diferents lluites pels drets dels éssers vius, es troba la lluita pels drets animals, i dins de la lluita pels drets animals, està la lluita titànica i a contra rellotge per salvaguardar la vida i dignitat dels animals exòtics, aquells que mai van aparèixer sota la frase "no l'abandonis, ell mai ho faria", però que van anar omplint les llars espanyoles, per a acabar saturant llacs, descampats, parcs i carrers. És en aquesta petita parcel·la on es troba *APAECATALUNYA, l'associació protectora d'animals exòtics que porta 15 anys dignificant l'existència de tants animals de companyia, adquirits per pur capritx i sota cap necessitat.

El projecte va començar fa 15 anys, quan dues persones van pensar que els animals de família que no eren gossos o gats o fures no tenien on anar en cas de ser abandonats. Una petita idea que va anar prenent forma d'associació, fins a arribar al centre d'acolliment integral d'animals exòtics que avui cuida de més de 300 vides.

Amb la construcció del centre es van començar a cobrir mancances en l'atenció als animals abandonats, aquells que mai van ser contemplats per les administracions i que sempre acabaven morts o mal recollits per particulars, jugant amb la salut pública i la seguretat de la ciutadania.

La intenció d'aquest refugi sempre va ser fer complir la famosa llei de protecció animal i el codi penal que contempla als animals amansits, donar una resposta eficaç als milers de problemes generats per la compra-venda d'animals exòtics, educar, conscienciar... Però la desconsideració de les polítiques públiques, la falta de subvencions, la inexistent centralització de les competències a l'hora d'atendre aquests animals tan bells, han fet d'un camí lògic un malson econòmic, on el pagament d'impostos, de factures, de despeses veterinàries, de la llum, de l'aigua no reben a canvi res més que el suport d'una societat convençuda de la utilitat del treball realitzat i que veu atònita com les mateixes administracions que cobren els impostos no inverteixen ni un cèntim en un refugi que agonitza econòmicament i que va camí del tancament.

Dins de la gravetat que suposa el tancament d'un centre d'acolliment d'animals, als quals l'administració intenta ocultar, està aquesta famosa pregunta a la qual no se sap contestar: "si tanqueu el centre on aniran a parar tots els animals que s'abandonen?" I és que no hi ha una resposta vàlida per a tots els conills, cobais, hàmsters, peixos, xinxilles, rates domèstiques, ratolinets ... Potser diuen que amb els centres CITES ja està el problema cobert, així la gent pot respirar tranquil·la, però és en aquells animals que no són CITES on resideix el drama dels abandons impunes i massius.

La famosa Agenda 2030 i aquesta gran preocupació pel medi ambient tampoc sembla que vagi a ajudar molt i és que quan es parla de medi ambient s'intenta excloure costi el que costi la biodiversitat, la fauna autòctona que sembla que no formi part de la naturalesa i que es veu afectada per la desídia a l'hora d'atendre els abandons de fauna exòtica.

No cuidar d'un centre d'acolliment d'animals exòtics i pretendre que el xantatge emocional, o l'omissió en els discursos, siguin el motor per a aconseguir serveis de recollida és una estratègia que mai hauria d'haver-se permès. Qui no ha tingut un hàmster o un amic amb un hàmster? Aquest petit animal exòtic que les polítiques públiques diuen que no es mereix ni un mínim de protecció.

*APAECATALUNYA és l'exemple de com una causa pot ser escanyada dins de la pròpia causa, una cosa no permissible per moltes raons, la més important per descomptat serà la igualtat entre tots els éssers vius, però no només de boca, la igualtat real. El que li queda ara mateix a aquest refugi és el suport de la ciutadania, de la gent del carrer, la que granet a granet sosté el que és justícia ambiental, ètica i fins i tot de salut pública.

Ara mateix el centre necessita més que mai la gent en un intent desesperat de no deixar enfonsar un vaixell que ha navegat els 7 mars sense sortir del Baix Llobregat i que té en marxa una campanya on per 5€ al mes podem salvar entre tots un projecte que sempre va ser necessari pel bé de tots.

Asociación Protectora APAEC Cataluña de Animales Exóticos

tere.rodriguez@apaecatalunya.com

Recomanem CULTURA

"Una mujer fantástica" es una pel·lícula xilena dirigida per Sebastián Lelio, director de 47 anys que forma part, juntament amb noms com Pablo Larrain o Andrés Wood, del nou cinema post-dictatorial xilè.

La pel·lícula ens explica la història de Marina, una cambrera i cantant transgènere que, després de la mort de la seva parella, s'ha d'enfrontar a la transfòbia imperant en la societat xilena que pren la forma de la família del difunt, encarnada sobretot en la seva anterior parella i de la pròpia policia que sospita de Marina.

"Però Marina és tot el que el títol de la pel·lícula ens diu... és passional, imprevisible en ocasions, amb una enteresa envejable... en definitiva, "una mujer fantástica". I qui dona forma a aquesta dona?

Es tracta de Daniela Vega, una actriu i cantant d'òpera xilena. Una dona transgènere que va fer història per ser la primera transgènere que va presentar un premi en la 90ª cerimònia dels Òscars on la pel·lícula que ella protagonitza va aconseguir el guardó a millor pel·lícula en llengua no anglesa.

Tot i que gran part de la crítica, el que realment demanava, era una nominació per a ella com a millor actriu.

Degut a tot això, va ser inclosa al 2018 en la llista de les 100 persones més influents del món que cada any elabora la revista Time.

I és curiós que els esdeveniments ocorreguessin així, doncs Daniela semblava només destinada a ser assessora cultural de la pel·lícula (hi ha escenes operístiques). Però quan la va conèixer, el director es va enamorar i li va donar el paper principal.

"Una mujer fantástica" ha esdevingut una **pel·lícula referent en temàtica LGTBI+** en els darrers anys i en general, com així ho demostren la gran quantitat de premis i mencions que ha aconseguit a tots els festivals i certàmens on ha participat. I és que, "Una mujer fantástica" no és tant una pel·lícula que reivindiqui els drets fonamentals de les persones trans, que també, sinó que la reivindicació va molt més enllà, fent apologia continguda de la llibertat en qualsevol dels aspectes de la vida, fins i tot la mort.

Ens trobem davant d'una pel·lícula amb veu pròpia amb forma d'elegant ària operística.

José Soriano

«ADACHI TO SHIMAMURA»

Ressenya per Yu Gracchus

Autor de la novel·la: Hitoma Iruma (人間入間)
Publicadora original: Dengeki Bunko (電撃文庫)

Trobades fatídiques, coincidències, des de la més insignificant fins a la més extravagant. Apostes, condicions, contractes. Tot això són elements que plaguen els plantejaments de les històries de romanç, en alguns casos millor executats que altres, i per tant s'espera que, quan el principal relat d'una història sigui el romanç, tingui com a mínim alguns d'aquests elements.

Sigui el romanç el focus principal de la història o no, aquests elements es fan servir com a detonant per a la construcció d'una relació entre els protagonistes, i aquests elements forcen, alhora, diverses facetes dels personatges i també diferents desenvolupaments en la seua relació; novament, depenen en tot cas de la direcció que l'autor vulgui donar a la història i, independentment del final de la història o de les seves conseqüències, al final de la mateixa el vincle entre els dos personatges serà clarament diferent que al principi, relació que haurà madurat gràcies als mencionats elements que ocasionen situacions poc comunes així com reaccions dels personatges a les mateixes, és a dir, que confien en certa manera en elements poc quotidians per a fer avançar la història i la relació entre els dos protagonistes.

Però, amb la història d'Adachi to Shimamura (安達としまむら, L'Adachi i la Shimamura), ens trobem amb una premissa que, per més estrany que pugui semblar, no té cap d'aquests elements. És una història que no parteix d'una premissa fora de l'habitual, no parteix d'una trobada improbable o fatídica o d'una situació també improbable i fatídica que les dues protagonistes es vegin forçades a enfrontar. És, senzillament, la simple història de la vida de dues noies de Batxillerat en un poble de l'àrea metropolitana de Nagoya, Japó.

Dues noies es salten regularment les classes i passen l'estona de classes al segon pis del gimnàs de l'escola, passant el temps jugant al ping-pong amb material vell de què disposa el lloc. Una de les dues noies és l'Adachi, que no té molt d'interès per les classes i busca una miqueta un espai propi, l'altra; la Shimamura, avorrida de tot i sense cap propòsit clar en cap aspecte de la seva vida. Les dues noies busquen així refugi de les classes allà i així és com es coneixen.

L'Adachi és una noia que no gaudeix de la companyia aliena i prefereix estar sola; no només això, sinó que fa esforços actius per a evitar la companyia. Tanmateix, comença a prendre interès en la seva sòcia en el crim, donant petits passos i de manera força maldestra per tal d'estretir la relació entre les dues. La Shimamura és en canvi un ésser increïblement passiu i tolerant, acceptant qualsevol aproximació cap a ella per part de l'Adachi.

Aquesta dinàmica, alhora, es veu marcada per la poca habilitat social que té l'Adachi i per l'enorme permissivitat de la Shimamura, que porta a situacions que cap de les dues aconsegueix entendre del tot en el moment en què passen, de vegades reflexionant sobre les mateixes ben després. La naturalesa dels sentiments de l'una per l'altra va esclarint-se a mesura que arriben a les conclusions sobre aquestes interaccions.

Així doncs el drama, els conflictes i el cos de la història sorgeixen arrel de totes les mencionades interaccions, sent conflictes en els quals rara vegada intervé un tercer per a la seva resolució o plantejament, sent, com ja s'ha mencionat abans, una de les particularitats d'aquesta història. Entenc que això pot ser una miqueta un repel·lent per als lectors que gaudeixen només d'aventures i mons colorits, o fins i tot els que busquen característiques úniques de l'entorn d'una història, però estic segur que encantarà a tot aquell que gaudeixi d'històries més personals, o fins i tot dels elements personals d'històries més estridents.

Arrel d'això podem dir que no hi ha cap vehicle que avanci la història a part de les interaccions entre les dues noies, fent que qualsevol desenvolupament de la trama esdevingui un desenvolupament en la relació entre les dues, i viceversa, una característica que pot fer pensar a uns quants, i potser no equivocadament, que la història no té direcció i que no va cap a cap banda realment. És molt cert que la dinàmica de la història no es basa en esdeveniments extraordinaris ni en canvis en l'entorn de cap dels dos personatges; totes les escenes ens mostren esdeveniments totalment mundans a la vida de dues noies de Batxillerat, motiu que també fa que sigui difícil no identificar-se amb algunes de les situacions o reconèixer-les. En conjunt amb aquestes situacions, totalment ordinàries i mundanes, es troben interaccions plenes d'honestedat, incomoditat i malaptesa, però sobretot plenes d'una calidesa que arriba fins al teu cor.

Esdeveniments o festivitats que són tan normals que ja ni hi pensem en les mateixes esdevenen aventures per a les dues noies que veuen com els seus sentiments per l'altra evolucionen poc a poc, en un procés tan natural que ha quedat relegat a la trivialitat en el món real o, en el pitjor dels casos, totalment obviat: tornar juntes de l'escola, dinar plegades, quedar per passejar...Són situacions i esdeveniments que, si bé son pròpies del slice of life (gènere de ficció que relata la vida quotidiana) i fins i tot podríem dir que estan una miqueta gastats, es fan presents en cada volum de la història, però més enllà de fer-los servir per crear una situació còmica, que a vegades pot anar acompanyada o no de desenvolupament dels personatges, es fan servir també per a descriure les particularitats de cada una de les noies, mostrant-nos una part de la ment de les dues per veure les diferències, així com les similituds, de les percepcions que tenen sobre una situació... i sobre l'altra noia. I és que, què puc dir, a aquesta història no en falten, de monòlegs interns!

Això fa que el lector formi una connexió amb la història que fa que cada petita fita, cada petit pas que fa que la relació entre les dues s'estreti no només es senti orgànic i natural sinó que es senti com una fita personal per al lector.

Evidentment, no tot és de color rosa i ens trobem en un context que, amb l'excepció de cert personatge recurrent, es pot descriure com a realista i, per tant, apareixen tots els elements negatius associats a l'amor, com per exemple la inseguretat, la gelosia o l'ansietat, sentiments que, com es fa aparent després de llegir uns pocs capítols de les novel·les, venen majoritàriament d'una de les dues noies, però les dues lluiten a la seva manera amb aquests sentiments negatius.

Evidentment, l'atípica naturalesa de la relació no és pas ignorada per la història ni pels seus personatges; malgrat no ser el focus d'atenció principal, és reconeguda tant pels personatges principals com pel seu entorn. Una bona part de la història en les parts més inicials i introductòries va destinada justament a l'acceptació dels seus sentiments i del que significa això, inquietuds les quals no tinc cap dubte que comparteixen molts membres de la comunitat LGBT i que, per tant, es poden sentir especialment identificats amb les mateixes. Aquí, però, s'ha de fer un parèntesi i especificar que si bé en moltes obres japoneses l'amor entre dues noies es tracta d'una manera una miqueta frívola, és a dir, com si es tractés d'un joc i d'una etapa temporal entre dues noies que experimenten a la vida abans de tenir una relació "com Déu mana" amb un home quan es fan més grans, en aquesta obra veiem els canvis a la societat japonesa respecte les relacions homosexuals; a més, no tracta la relació entre l'Adachi i la Shimamura com una cosa passatgera o poc seriosa.

Com a paraules finals i conclusió, m'agradaria dir que, en la meva humil opinió, escriure una bona història de romanç no requereix premisses extravagants o forçar situacions per tal de forçar un desenvolupament en la relació, ni tan sols penso que siguin necessaris actes d'autosacrifici pel bé d'una altra persona. No, a vegades, l'únic que cal són dos personatges ben desenvolupats que siguin compatibles entre ells... i deixar-los sols en un mateix entorn i deixar que la relació que sorgeixi orgànicament d'aquest entorn sigui interessant i, pecant una miqueta de cursi aquí, preciosa. Per a històries amb desenvolupaments extravagants n'hi ha de milions. Ara bé, per a històries de romanç amb desenvolupaments no tan extravagants? N'hi ha moltes menys. Si he de dir que Adachi to Shimamura destaca en quelcom és sens dubte en el fet que malgrat partir d'una premissa simple, té una construcció de personatges senzillament espectacular, demostrant, novament, que no cal fer una història extravagant per tal de fer una de les millors obres de romanç que he tingut el plaer de llegir.

Adachi to Shimamura es troba disponible en anglès traduïda oficialment per Seven Seas Entertainment i es pot adquirir a qualsevol llibreria especialitzada o a Amazon.

Actualment, van per el volum número 6 i el ritme de publicació és aproximadament trimestral. Al Japó la novel·la número 10 sortirà el 10 de Setembre i, en principi, està previst que la sèrie de novel·les continuï com a mínim durant uns pocs anys més.

Pels lectors que no sàpiguen anglès o japonès, es recomana investigar a la web de Wattpad on hi ha una traducció feta per fans al castellà que va al dia amb les novel·les al Japó.

Som una associació que busca una normalització social vers l'ensenyament a tots els nivells, tant escolars com institucionals.
La formem tant persones Trans* com persones amb altres diversitats, siguin o no siguin normatives si tenim en compte la normativitat com una anormalitat imposada, carent de lliure elecció.
La nostra fita és que tu ens escoltis, nosaltres també ho fem, i que ens vegis com tu et veus, doncs som com tu.
Si en tens ganes i vols pertànyer a aquesta canya d´associació ...vine, et convidem a participar en aquest projecte de llarg recorregut.

Mail: transbaix@gmail.com
Web: www.transbaixpower.cat

Local social:
Centre Cívic Tovalloles, Riera de la Salut, 7
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel: 673557081 - 684293760

Membres de *: CNLGTBI, XARXA LGTBI Amb, CNDonesCat, Consell dones Sant Feliu, Consell dones Sant Just Desvern. Mesa de Trabajo de la DGI per la llei Trans.*

ENTITAT GERMANA

Sant Boi en Positiu TransVIH

INDETECTABLE = INTRANSMISSIBLE

L'entitat Sant Boi en Positiu TransVIH neix amb la necessitat de tenir un espai intercultural i heterogeni, per tothom, un espai on es puguin trobar persones diverses amb un mateix punt de vista dins la comarca del Baix Llobregat, què és ser feliç i acceptar-se a si mateixes.
És una organització amb una orientació purament de naturalització i empoderament de les seves pròpies realitats i circumstàncies.

Sant Boi en Positiu TransVIH
Telf: 684293760
CIF: G67105726